

traktering, som en brudgum fordom gaf på aftonen före bröllopsdagen.

SVENTJENARE, svä'nntjånare, m. 3. Se *Page*.

SVENSK, svännsk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Sverige eller dess innebyggare; som är född, inhemsk, finnes, växer eller tillverkas i Sverige; äfv. derifrån kommen, der brukad. *S. stil*, ett slags kantig och vinklig skriftstil, ursprungl. kommen från Tyskland, äfv. kallad Tysk stil. *S-a bokstäfver*, ett slags kantiga, skarpa eller uddiga bokstäfver, som brukas i boktryck. *S. Papegoja*, se *Tallbit*. — *S. m. 2.* Svensk man; innebyggare i Sverige eller en som der är född.

SVENSKA, svännska, f. 1. 1) Svensk qvinna. — 2) (utan plur.) Svenska språket. *Tala s. Lära s. Öfversätta från tyskan till s-n.* (Fig. fam.) *Tala ren s.*, tala rent ut. — 3) Fågelarten *Loxia Chlois*.

SVEP, n. 3. (pop.) 1) Vädrets svepande. — 2) Slag, släng med psika, o. s. v.

SVEPA, v. a. 1. o. 2. 1. (angl. sax. *Svapan*, kläda) Veckla ett klädesplagg, ett stycke tyg o. s. v. omkring något. *S. kappan om sig*. *S. ett lik*, prydligt kläda det, sedan det blifvit lagdt i kistan. *S. in, om*, se *Insvepa. Omsvepa*. (Fig.) *S. in en sak i mörker*, med afsigt göra den svår att förstå, reda eller bedöma.

SVEPA, v. n. 2. II. (ursprungl. *Sopa*) Säges om en våldsam vind, som far fram på trånga ställen. *Vinden sveper genom gatorna, i gathörnen*.

SVEPA, v. a. 1. III. (t. *schweifen*) Genom ett slags drifning utsvänga runda och ovala kärl i kanten.

SVEPANDE, n. 4. Handlingen, då man sveper.

SVEPDUK, m. 2. Tyg, hvari ett lik är svept.

SVEPE, n. 4. 1) Omhölje. — 2) (bot.) En samling af flera blomskärmor, som merendels sitta i krans omkring blomskafstens nedre del.

SVEPEBLAD, n. 3. (bot.) Hvarje särskilt af de blad, som bilda ett svepe.

SVEPEFODER, n. 5. (bot.) Se *Blomhålk*.

SVEPERSKA, f. 1. Qvinna, som sveper ett lik.

SVEPHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Ett slags hammare, hvarmed bleck bearbetas.

SVEPING, m. 2. (skepp.) Spetsadt tåg.

SVEPKLÄDE, n. 4. Se *Svepduk*.

SVEPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man sveper. Se *Svepa*, I o. III. — 2) Kläder, hvaruti ett lik svepes, innan det begravnes.

SVEPSAK, f. 3. Förevändning till strid, tvist, gräl. *Göra sig en s. med någon*.

SVEPSKÄL, n. 3. Diktadt skäl, förevändning.

SVEPSTOCK, m. 2. Verktyg, som begagnas vid svepning. Se *Svepa*, III.

SVETSA, svéttsa, v. a. 1. (t. *schweissen*) Omedelbart hopfoga två jernstycken på det sätt, att begge på de motsvarande ytorna bringas till stark hvitglödning och öfverströs med sand, som smälter till glas och skyddar ytorna mot oxidering, hvarefter de skyndsamt sammanläggas och med täta slag hoppresas. *S. ihóp*, se *Hopsvetsa*. — *Syn. Välla*. [Svessa.]

SVETSNING, svéttsning, f. 2. 1) Förfarandet, då man svetsar. — 2) Ställe, der något blifvit svetsadt.

SVETSVÄRME, m. sing. Den värmegrad, som är behöflig för svetsning.

SVETT, m. sing. 1) Kroppens utdunstning,

då den icke genast förflygtigas, utan afsätter sig på huden såsom vatten. *Drypa af s. Lukta s. Engelska s-en*, se *Engelsk*. (Fig.) *Mycken s. och möda*, mycket arbete. Se *Anlete*. — 2) Dunster, som afsatt sig i form af fuktighet. *S. på murar, fönster*, o. s. v. — *Ss. S-droppe, -lukt*.

SVETTA, v. a. 1. (fam.) *S. ell. s. ned*, oreña med svett. — *S-s*, v. d. 1) Utdunsta vätskor till den mängd, att de bilda svett. *S. om hufvudet, om händerna. Taga in, för att få s. S. blod*, säges, då blod utspirar genom porerna. *S. bört, út*, genom svettning utdrifva, blifva af med. *S. út*, äfv. upphöra att svettas. (Fig. fam.) *Jag s-ades vid all se . . .*, det var mig en plåga, oroad mig på det högsta att se . . . — 2) (fig.) Öfverdrifvet arbeta, möda sig. *Jag har mycket s-ts dertför*. — 3) Säges om vissa ting, då de genom afdunstning eller fällning ur luften öfverdragas med en fuktighet, som liknar svett. *Vissa sorter äpplen s. Fönster och murar s.* — 4) (garf., om hudar) Vara i jäsning.

SVETTBAD, n. 3. 1) Varmt bad, som tages i upphettadt rum, för att få svettas starkt. — 2) (fig. fam.) Stark svettning.

SVETTBADD, n. 3. (fam.) Stark svettning.

SVETTDRIFFVANDE, a. 1. Som drifver svetten. *S. medel*.

SVETTDRYCK, m. 3. Svettdrifvande dryck.

SVETTDUK, m. 2. (bibl.) Duk, hvarmed svetten aftorkas.

SVETTFEBER, m. 2. Med häftig mattande svett förbunden feber.

SVETTHUND, m. 2. Jagthund, som drifver på blodspår.

SVETHÅL, n. 3. *Svetthål* kallas de fina öppningar i huden, hvarigenom utdunstningen sker. — *Syn. Por*.

SVETTIG, a. 2. 1) Betäckt med svett på huden. *Jag är mycket s. S. öfver hela kroppen, om händerna i hufvudet, på ryggen*. — 2) Öfvertäckt med fuktighet. *S-a murar. — Svetlighet*, f. 3.

SVETTKUR, m. 3. Fortsatt begagnande af svettning såsom medel emot en sjukdom. [-cur.]

SVETTLAFVE, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafve i en badstuga, der svettbad tagas.

SVETTNING, f. 2. 1) Utdunstningens afsättning på huden såsom svett. *Komma i s. Försätta någon i s.* — 2) Förhållandet med frukt, murar, fönster m. m., som svettas. — 3) (garf.) Hudars inrifning med salt på köttssidan och hoprullning samt läggning i högar, för att komma i jäsning, hvarigenom håren lossna. — 4) Ett sätt att profva bösspapor.

SVETTKÄLLARE, m. 2. pl. — *källrar*. Lagom fuktig källare, hvaruti bösspapor profvas.

SVETTPULVER, n. 3. Svettdrifvande pulver.

SVETTREM, f. 2. pl. — *remmar*. Rem eller skinnremsa, som är fastsydd inuti en hatt nedtill, för att taga emot svetten och derigenom bevara hatten.

SVETRÖR, n. 3. Se *Svetthål*.

SVETTSJUKA, f. sing. Se *Svettfieber*.

SVIBELFISK, m. sing. (t. *Zwiebelisch*; boktr.) Sammanblandade bokstäfver af flera olika slag.

SVICKA, f. 1. Liten tapp.

SVICKBORR, m. 2. Borr till svickhåls uppborring.

SVICKHÅL, n. 3. Hål, som uppborras på en tanna eller ett fat, för att smaka på eller ge luft åt innehållat.